

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul National al Magistraturii**

**Concurs de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție
16 septembrie 2018**

**PROCES VERBAL
de soluționare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept procesual penal - procurori
25 septembrie 2018**

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept procesual penal - procurori, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, referitoare la baremul stabilit pentru probele de tip grilă la materia: Drept procesual penal - procurori.

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe lângă Curte de Apel au formulat contestații 59 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 11 întrebări:

22 G1 (24 G2, 35 G3, 35 G4), contestată de 35 candidați D1010, D1018, D1057, D1075, D1130, D1148, D1173, D1185, D1198, D1259, D1275, D1377, D1409, D1439, D1446, D1464, D1477, D1482, D1563, D1568, D1582, D1586, D1604, D1628, D1681, D1789, D1818, D1881, D1899, D1918, D1933, D1945, D2018, D2126, D1621.

Candidatul D1621 a indicat greșit numărul întrebării, dar contestația sa a fost analizată la întrebarea 35 G3, la care se referă motivarea.

Comisia de soluționare a contestațiilor a apreciat că răspuns corect, alături de C, este și A, în raport de dispozițiile art. 170 alin. 2 lit. b din Codul de procedură penală, astfel că se impune admiterea contestațiilor.

Comisia de elaborare a subiectelor a fost consultată în temeiul art. 20 alin. 6 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor.

Pentru că nu a existat acordul acesteia, în temeiul art. 14 alin. 4 din Regulament, s-a impus medierea, soluția finală regăsindu-se în procesul verbal de mediere.

Soluție mediere: contestațiile se admit, cu majoritate, răspunsurile corecte sunt A și C.

23 G1 (34 G2, 33 G3, 30 G4), contestată de un candidat, D 1182.

Contestația se respinge, întrucât întrebarea se referă la instituția prevăzută de art. 200 din Codul de procedură penală, iar răspunsul corect, varianta A, este în concordanță cu dispozițiile art. 200 alin. 2 din Codul de procedură penală.

25 G1 (37 G2, 30 G3, 28 G4), contestata de 7 candidați D1198, D1381, D1441, D1450, D1526, D1604, D1860.

Contestațiile au fost respinse, pentru că răspunsul C nu poate fi corect, în condițiile în care principiul oficialității este atenuat prin aplicarea principiului oportunității în cazul renunțării la urmărirea penală, prevăzute de art. 318 din Codul de procedură penală.

26 G1 (39 G2, 25 G3, 25 G4), contestata de un candidat D1621.

Contestația a fost respinsă, varianta A nu este corectă, pentru că în faza de urmărire penală se poate dispune clasarea pentru cazurile prevăzute în art. 16 lit. a-d din Codul de procedură penală, iar nu renunțarea la urmărire penală, în timp ce, conform art. 396 alin. 6 din Codul de procedură penală, încetarea procesului penal se dispune în cursul judecății în cazurile prevăzute de art. 16 lit. e-j din Codul de procedură penală, determinate de lipsa de obiect al acțiunii penale.

27 G1 (25 G2, 23 G3, 36 G4), contestata de un candidat D1173.

Contestația a fost respinsă, întrebarea are un singur răspuns corect, varianta A, în raport de dispozițiile art. 20 alin. 7 teza I din Codul de procedură penală.

În raport de dispozițiile art. 20 alin. 7 teza a II-a, varianta B este greșită.

Varianta C nu poate fi corectă pentru că acțiunea civilă este întotdeauna scutită de taxă de timbru în condițiile art. 20 alin. 8 din Codul de procedură penală, indiferent dacă este exercitată la instanța penală sau la instanța civilă.

29 G1 (38 G2, 40 G3, 27 G4), contestata de un candidat D1173.

Contestația a fost respinsă, răspunsul de la varianta B este corect în raport de dispozițiile art. 25 alin. 5 din Codul de procedură penală.

Varianta A este greșită în raport de dispozițiile art. 25 alin. 5 din Codul de procedură penală, întrucât instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă când dispune achitarea pentru că fapta nu e prevăzută de legea penală.

Varianta C este greșită în raport de art. 26 din Codul de procedură penală.

30 G1 (36 G2, 28 G3, 40 G4), contestata de 3 candidați, D1173, D1474, D1687.

Contestațiile au fost respinse, Legea nr. 304/2004 este în bibliografia recomandată pentru examen. Nu este necesară memorarea anexei pentru că a fost permis accesul cu legislația din bibliografie în timpul examenului. De asemenea, instituția *Competenței organelor judiciare* a fost inclusă în tematica examenului (pct. 3.2. din Tematică).

32 G1 (28 G2, 21 G3, 21 G4), contestata de un candidat D1918.

Contestația a fost respinsă. Varianta C nu poate fi corectă pentru că luarea măsurii preventive poate fi o situație excepțională la care se referă art. 105 alin. 2 din Codul de procedură penală, justificând ca audierea să aibă loc în condițiile prevăzute de articolul menționat.

35 G1 (23 G2, 29 G3, 38 G4), contestata de 5 candidați, D1057, D1173, D1780, D1860, D1918.

Contestațiile au fost respinse.

Varianta A nu poate fi corectă întrucât procesul verbal de control întocmit de organele fiscale de control din cadrul ANAF poate constitui mijloc de probă, ca înscris, în cadrul unui proces penal în curs.

Varianta B nu poate fi corectă în raport de dispozițiile art. 172 alin. 9-12 din Codul de procedură penală.

Varianta C este corectă în raport de dispozițiile art. 172 și urm. din Codul de procedură penală.

38 G1 (21 G2, 26 G3, 37 G4), contestata de 4 candidați D1010, D1057, D1409, D1780.

Contestația a fost respinsă. Varianta C de răspuns este corectă, pentru că toate trăsăturile indicate în textul acesteia sunt trăsături ale acțiunii penale.

Varianta A nu poate să fie corectă, pentru că acțiunea penală nu este divizibilă, iar varianta B nu poate fi corectă pentru că acțiunea penală nu este impersonală.

39 G1 (31 G2, 32 G3, 22 G4), contestata de un candidat D1450.

Contestația a fost respinsă. Varianta A nu poate fi corectă pentru că efectuarea percheziției este act procedural.

La Proba Practica au fost formulate contestații cu privire la 6 întrebări:

11 G1 (12 G2, 17 G3, 16 G4), contestata de 4 candidați D1010, D1695, D1790, D1987.

Contestațiile au fost respinse întrucât subiectul a fost formulat clar, termenii utilizați nefiind susceptibili de a crea vreo confuzie. Constituirea de parte civilă, prevăzută de art. 20 alin. 1 din Codul de procedură penală, limitată în timp până la începerea cercetării judecătorești, nu trebuie confundată cu posibilitatea părții civile de a mări sau micșora întinderea pretențiilor, prevăzută de art. 20 alin. 5 din Codul de procedură penală, ce se poate realiza până la terminarea cercetării judecătorești.

Varianta C nu poate fi corectă, întrucât actualizarea despăgubirilor a fost solicitată cu respectarea termenului legal.

14 G1 (14 G2, 12 G3, 12 G4), contestata de 9 candidați D1012, D1054, D1106, D1135, D1182, D1381, D1413, D1416, D1441

Contestațiile au fost respinse, cu majoritate, întrucât varianta B este corectă. Din datele speței rezultă că partea s-a constituit parte civilă în cursul urmăririi penale și a solicitat să fie despăgubită cu o sumă de bani pentru lipsa de folosință a terenului. Restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii se dispune de instanță chiar și în lipsa constituirii de parte civilă, din oficiu, conform art. 25 alin. 3 din Codul de procedură penală. Instanța avea obligația să se pronunțe cu privire la acțiunea civilă exercitată de partea civilă. Potrivit art. 421 alin. 2 lit. b din Codul de procedură penală, în cazul în care instanța nu s-a pronunțat cu privire la acțiunea civilă, se dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată.

Având în vedere aceleași dispoziții legale, se vor respinge, cu majoritate, și contestațiile formulate de candidații D1135 și D1106.

Opinia minoritară este în sensul admiterii contestațiilor, întrucât și varianta de răspuns B este greșită. Instanța de apel, fiind sesizată doar cu apelul părții civile care a vizat latura civilă, nu putea desființa în întregime, deci inclusiv pe latură penală, hotărârea instanței de fond. Trimiterea spre rejudecare era legală, dar aceasta trebuia să vizeze doar latura civilă a cauzei.

15 G1 (15 G2, 13 G3, 15 G4), contestata de un candidat D1590.

Contestația a fost respinsă întrucât, conform art. 409 alin. 1 lit. f din Codul de procedură penală, poate face apel orice persoană ale cărei drepturi legitime au fost vătămăte nemijlocit printr-o

măsură sau printr-un act al instanței, în ceea ce privește dispozițiile care au provocat o asemenea vătămare. În speță, Jandarmeria nu s-a constituit parte civilă în fața instanței de fond, iar ceea ce solicită în apel nu se raportează la o vătămare produsă în mod nemijlocit prin sentința pe care o atacă.

16 G1 (18 G2, 11 G3, 14 G4), contestata de 7 candidați D1173, D1430, D1450, D1590, D1797, D1918, D2103

Contestațiile au fost respinse. Din speță rezultă că inculpatul a solicitat să i se comunice traducerea rechizitoriului, iar dosarul să fie restituit la parchet pentru efectuarea acestei traduceri din limba română în limba irakiană. Cum efectuarea traducerii rechizitoriului nu este un motiv de restituire a cauzei la parchet, soluția de respingere a cererii formulate de inculpat este corectă.

17 G1 (13 G2, 16 G3, 11 G4), contestata de 5 candidați D1055, D1464, D1790, D1860, D2018.

Contestațiile au fost respinse, pentru că răspunsul B este corect, în raport de dispozițiile art. 138 alin. 3 din Codul de procedură penală. Nu trebuie confundată măsura de supraveghere care poate fi dispusă cu privire la un sistem informatic aflat la distanță, cu percheziția asupra unui sistem informatic ridicat în cursul urmăririi penale. Măsura de supraveghere prevăzută de art. 138 alin. 1 lit. a și explicată de art. 138 alin. 2 din Codul de procedură penală nu poate fi dispusă cu privire la trecut, la comunicații care au fost deja efectuate și încheiate.

18 G1 (11 G2, 18 G3, 13 G4), contestata de 2 candidați D1236, D1881

Contestația a fost respinsă, întrucât singurul răspuns corect este cel de la varianta B. Plângerea împotriva soluției de disjungere este inadmisibilă. Dispozițiile art. 340 din Codul de procedură penală privind posibilitatea atacării la instanță se referă la soluțiile de clasare.

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au formulat contestații 74 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 11 întrebări:

22 G1 (33 G2, 39 G3, 23 G4), contestata de 2 candidați D1317, D2110

Contestațiile au fost respinse, întrucât art. 23 alin. 1 din Codul de procedură penală arată care sunt participanții între care se poate încheia o tranzacție, printre aceștia nefiind și persoana vătămată. De asemenea, varianta de răspuns C este corectă deoarece, prin modul în care a fost exprimată trimiterea la dispozițiile civile, nu a fost exclusă aplicarea altor dispoziții speciale, respectiv cele fiscale.

24 G1 (27 G2, 21 G3, 21 G4), contestata de un candidat D1307

Contestația a fost respinsă, întrucât varianta B nu este corectă în raport de dispozițiile art. 43 alin. 2 lit. a din Codul de procedură penală. În cazul în care două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, se poate dispune reunirea, neexistând însă **obligatia** de a dispune reunirea.

26 G1 (37 G2, 38 G3, 32 G4), contestata de un candidat D1032

Contestația a fost respinsă întrucât varianta C nu este corectă. Aceasta se referă la un raport de

constatare și nu la un raport de expertiză.

28 G1 (25 G2, 30 G3, 22 G4), contestata de un candidat D2017

Contestația a fost respinsă, pentru că varianta C nu este corectă. Plângerea prealabilă reprezintă o condiție de procedibilitate și pedepsibilitate, ea trebuie să conțină manifestarea expresă de voință a persoanei vătămate și nu poate fi formulată de substituiții procesuali.

30 G1 (34 G2, 37 G3, 37 G4), contestata de 10 candidați D1021, D1097, D1222, D1304, D1379, D1529, D1746, D1801, D1814, D2064

Contestațiile au fost respinse pentru că varianta B este corectă, întrucât, conform art. 147 alin. 9 din Codul de procedură penală, metoda de cercetare constând în *reținerea, predarea și percheziționarea trimiterilor poștale* nu poate depăși 6 luni în aceeași cauză și cu privire la aceeași persoană.

Varianta A nu este corectă întrucât metodele de cercetare sau supraveghere nu vizează, întotdeauna, tripla identitate: cauză, persoană și faptă, această identitate triplă existând doar în cazul măsurilor de supraveghere.

31 G1 (40 G2, 28 G3, 40 G4), contestata de 11 candidați D1032, D1108, D1132, D1204, D1296, D1307, D1343, D1686, D1999, D2017, D2111

Comisia de contestații a apreciat că niciuna din variantele de răspuns nu este corectă și că se impune admiterea contestațiilor.

Varianta A este greșită pentru că instanța va soluționa acțiunea civilă, chiar dacă pronunță o soluție de renunțare la aplicarea pedepsei.

Varianta C este greșită pentru că, și în cazul acordului de recunoaștere a vinovăției, instanța se poate pronunța cu privire la acțiunea civilă, în condițiile art. 486 din Codul de procedură penală, fie luând act de tranzacția sau acordul de mediere dintre părți, fie lăsând acțiunea civilă nesoluționată.

Varianta B este greșită pentru că individualizarea pedepsei, în condițiile art. 80 – art. 82 din Codul penal, și recunoașterea pretențiilor, în condițiile art. 23 din Codul de procedură penală, nu pot avea ca efect respingerea acțiunii civile.

Având însă în vedere că procedura ofertei de plată și a consemnării nu este în bibliografia de examen, în opinia comisiei de contestații se impune anularea întrebării, după admiterea contestațiilor.

Comisia de elaborare a subiectelor a fost consultată în temeiul art. 20 alin. 6 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor.

Pentru că nu a existat acordul acesteia, în temeiul art. 14 alin. 4 din Regulament, s-a impus medierea, soluția finală regăsindu-se în procesul verbal de mediere.

Urmare medierii, contestațiile au fost respinse, cu majoritate.

32 G1 (26 G2, 29 G3, 35 G4), contestata de 6 candidați. D1317, D1343, D1529, D1531, D1999, D2017

Contestațiile au fost respinse, cu majoritate.

Varianta de răspuns A este greșită pentru că procurorul exercită acțiunea civilă din oficiu în condițiile art. 19 alin. 3 din Codul de procedură penală.

Varianta de răspuns B este greșită pentru că procurorul nu este obligat să exercite acțiunea civilă în cazul în care a dispus clasarea. Art. 315 și art. 19 alin. 3 din Codul de procedură penală prevăd obligațiile procurorului în cazul dispunerii acestei soluții.

Varianta de răspuns C este corectă pentru că persoana vătămată minoră, ca orice persoană vătămată, are dreptul de a consulta dosarul (art. 81 alin. 1 lit. e din Codul de procedură penală). De asemenea, potrivit art. 93 alin. 4 din Codul de procedură penală, asistența juridică este obligatorie în cazul persoanei vătămate minore. Pentru asigurarea efectivă a dreptului la apărare în cazul minorului, asistarea acestuia la exercitarea oricărui alt drept prevăzut de lege în procesul penal este obligatorie.

În opinia minoritară, contestațiile ar trebui admise, pentru că și varianta de răspuns C este greșită. Dreptul de a consulta dosarul, prevăzut de art. 81 alin. 1 lit. e din Codul de procedură penală, este distinct de cel de a fi asistat de avocat, prevăzut de lit. h a aceluiași text. În consecință, prin obligația organului judiciar de a asigura asistența juridică a minorului, prevăzută ca o garanție a dreptului la apărare, partea nu își pierde dreptul distinct și personal de a consulta dosarul. Aceasta face ca toate variantele de răspuns să fie greșite.

36 G1 (24 G2, 34 G3, 25 G4), contestata de 4 candidați D1108, D1304, D1307, D1521

Contestațiile au fost respinse.

Varianta B nu este corectă, pentru că prezumțiile legale relative pot constitui obiect al probațiunii.

Varianta C nu este corectă, pentru că proba directă este un fapt principal, iar proba indirectă este un fapt probatoriu.

Varianta A este corectă pentru că în obiectul probațiunii pot intra fapte care se referă la normala desfășurare a procesului penal (de exemplu, cele administrate în cazul formulării unei propuneri de arestare în lipsă).

37 G1 (35 G2, 25 G3, 26 G4), contestata de 3 candidați D1032, D1296, D1331

Contestațiile au fost respinse întrucât varianta A exclude nulitatea, iar varianta B include tardivitatea, care nu este o sancțiune procesual penală, astfel că variantele A și B nu sunt corecte.

Varianta C este corectă, întrucât toate cele patru sancțiuni au natură procesual penală.

Deși formularea întrebării este deficitară, în sensul că doctrina se referă la sancțiuni procesuale sau sancțiuni procesual penale, totuși, utilizarea termenului „sancțiuni procedurale” nu este de natură să creeze confuzii cu privire la cerință, astfel cum candidații au invocat.

38 G1 (22 G2, 33 G3, 29 G4), contestata de 6 candidați D1099, D1343, D1529, D1635, D1686, D1801

Contestațiile au fost respinse.

Varianta C nu este corectă, pentru că textul art. 145 alin. 4 lit. b din Codul de procedură penală nu se referă la soțul suspectului.

Varianta B este corectă pentru că obligația rezultă din dispozițiile art. 146¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, coroborate cu art. 145 alin. 5 din Codul de procedură penală, iar întrebarea nu are în vedere termenul de efectuare a acestei notificări. Cerința enunțului, ca această comunicare să se facă până la terminarea urmăririi penale, este corectă în ipoteza textelor menționate. De asemenea, din enunț este evident că persoana față de care se efectuează urmărirea penală este și deținătorul conturilor vizate.

39 G1 (28 G2, 27 G3, 24 G4), contestata de 6 candidați D1081, D1099, D1178, D1304, D1635, D2042

Contestațiile au fost respinse pentru că varianta B este corectă.

În raport de dispozițiile art. 452 alin. 1 din Codul de procedură penală, hotărârile judecătorești definitive pot fi supuse revizuirii atât în ceea ce privește latura penală, cât și în ceea ce privește latura civilă. Pentru că varianta A exclude posibilitatea de a cere revizuirea în ceea ce privește latura civilă, nu poate fi corectă.

Varianta C nu este corectă, pentru că niciuna din hotărârile menționate în textul întrebării nu rezolvă fondul cauzei așa încât să fie aplicabile dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. e din Codul de procedură penală.

Varianta B este corectă, pentru că dispozițiile art. 452 și urm. din Codul de procedură penală nu fac nicio distincție între hotărârile judecătorești pronunțate după modul în care acestea au rămas definitive (la instanța de fond, prin neapelare, sau la instanța de apel).

La Proba Practica au fost formulate contestații cu privire la 8 întrebări:

11 G1 (13 G2, 17 G3, 17 G4), contestata de 12 candidați D1060, D1081, D1204, D1277, D1307, D1529, D1635, D1792, D1999, D2042, D2049, D2077

Contestațiile au fost respinse, cu majoritate, pentru că varianta A este corectă în raport de dispozițiile art. 22 alin. 2 și alin. 3 din Codul de procedură penală.

Renunțarea la pretențiile civile se face fie în scris, inclusiv în cursul urmăririi penale, fie oral în ședința de judecată.

În speță, partea civilă a renunțat la pretențiile civile prin declarație dată în fața unui notar public. Partea civilă nu poate reveni asupra renunțării, iar legalitatea constituirii de parte civilă nu are relevanță asupra problemei de drept care face obiectul întrebării, partea civilă renunțând la pretenții, nu la calitatea de parte civilă. Renunțarea la pretenții poate avea loc chiar înainte de constituirea ca parte civilă a persoanei îndreptățite să exercite acțiunea civilă, așa încât, în situația în care a intervenit o astfel de renunțare, discuția dacă a existat sau nu o constituire legală de parte civilă nu mai este necesară.

În opinia concurentă, motivarea respingerii contestațiilor nu ar trebui să conțină și fraza „iar legalitatea constituirii de parte civilă nu are relevanță asupra problemei de drept care face obiectul întrebării”, întrucât, potrivit art. 20 alin. 2 din Codul de procedură penală, legala constituire de parte civilă, singura care dă naștere dreptului de a renunța la pretenții civile, este condiționată de indicarea întinderii pretențiilor. Însă, în condițiile în care partea civilă arată, în cererea de constituire de parte civilă, că inculpatul i-a achitat suma de 5000 lei și, ulterior, renunță prin declarație notarială la pretențiile civile, se justifică susținerea că respectiva sumă a fost apreciată, de partea civilă, ca satisfăcătoare.

12 G1 (16 G2, 16 G3, 12 G4), contestata de un candidat. D1270

Contestația a fost respinsă, varianta A fiind cea corectă în raport de dispozițiile art. 92 alin. 2 din Codul de procedură penală, care reglementează modul de comunicare la distanță cu apărătorul inculpatului și care nu îi dă acestuia din urmă privilegiul de a alege modalitatea preferată de comunicare.

14 G1 (15 G2, 15 G3, 16 G4), contestata de 14 candidați. D1101, D1108, D1112, D1132, D1271, D1338, D1393, D1398, D1401, D1686, D1722, D1800, D1877, D1913.

Candidatul D1124 a indicat greșit întrebarea 14 G1, contestația sa fiind însă motivată în raport de întrebarea 15 G1, astfel că va fi analizată la această din urmă întrebare.

Contestațiile au fost respinse, răspunsul corect fiind cel de la varianta B, întrucât, pentru inculpatul Y, hotărârea a rămas definitivă prin neapelare, iar dispozițiile art. 585 din Codul de procedură penală devin astfel aplicabile.

15 G1 (14 G2, 14 G3, 18 G4), contestata de 25 candidați D1017, D1108, D1209, D1223, D1270, D1307, D1317, D1328, D1331, D1401, D1555, D1722, D1730, D1746, D1771, D1792, D1800, D1864, D1924, D1980, D2008, D2064, D2110, D2115, D1124

A fost analizată la această întrebare și contestația candidatului D1124.

Contestațiile au fost respinse, întrucât răspunsul corect este cel de la varianta C. Circumstanțele în care procurorul alege să aducă în discuție alt dosar în care AB are calitatea de denunțator și faptul că precizează ce soluție va dispune în situația în care AB refuză să facă înregistrările (cu posibile consecințe asupra situației juridice a inculpatului-denunțator) constituie constrângere morală. Din speță rezultă că, urmare acestor presiuni ale procurorului, AB a fost convins să efectueze înregistrările.

Varianta A este greșită pentru că mijloacele de probă nu au fost administrate cu respectarea tuturor dispozițiilor legale.

Varianta B este greșită pentru că art. 148 din Codul de procedură penală nu este singura normă legală încălcată de procuror în legătură cu administrarea mijloacelor de probă.

16 G1 (11 G2, 18 G3, 11 G4), contestata de 19 candidați. D1154, D1338, D1373, D1379, D1385, D1389, D1398, D1463, D1467, D1521, D1554, D1635, D1800, D1814, D1877, D2049, D2077, D2111, D2053

Contestațiile au fost respinse.

Varianta A nu poate fi corectă, pentru că problema invocată în speță, și la care trebuie să se raporteze răspunsul, este competența judecătorului de drepturi și libertăți de la Tribunalul București, ținând seama de susținerile inculpatului și de concluziile procurorului. În situația în care se constata necompetența materială și după calitatea persoanei a judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului București, nu s-ar fi impus constatarea nulității absolute a tuturor actelor de urmărire penală, ci doar a celor afectate de nulitate. În cerința enunțului s-a solicitat candidaților să identifice soluția pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți exclusiv în raport de cererile formulate de inculpați. Problema competenței materiale și după calitatea persoanei a procurorului care a efectuat urmărirea penală și a sesizat instanța nu a format obiectul cerinței din enunț.

Varianta B nu poate fi corectă, pentru că nu doar cele două mijloace de probă sunt afectate de nulitate.

Varianta C este corectă pentru că, încă de la momentul formulării cererii adresate judecătorului de drepturi și libertăți de la Tribunalul București, procurorul știa care este instanța competentă, atât timp cât autorizarea nu a vizat obținerea unor probe privind identificarea autorilor și vinovăția, ci doar obținerea probelor necesare pentru calcularea prejudiciului, iar sesizarea viza fapte comise de foștii membri ai guvernului în exercitarea funcției (aprobarea unor hotărâri de guvern). Actele subsecvente încheierii judecătorului de drepturi și libertăți și mandatului de supraveghere sunt afectate de nulitate în condițiile art. 280 alin. 2 din Codul de procedură penală.

17 G1 (18 G2, 13 G3, 14 G4), contestata de 16 candidați. D1108, D1317, D1328, D1338, D1383, D1467, D1529, D1539, D1800, D1864, D1936, D1980, D1999, D2049, D2111, D2035

Comisia de contestații a apreciat că se impune admiterea contestațiilor.

Speța este o problemă atât de drept penal, cât și de drept procesual penal întrucât vizează aplicarea legii penale mai favorabile, stabilirea încadrării juridice și încetarea sau modificarea efectelor unei decizii date în interesul legii.

Identificarea variantei corecte de răspuns, care vizează schimbarea încadrării juridice dată unei fapte comise sub imperiul Codului penal anterior, este condiționată de prealabila determinare a legii penale mai favorabile și, consecutiv acestui demers, identificarea încadrării juridice legale. Ambele instituții aparțin dreptului substanțial penal, iar nu procedurii penale. Instanța avea a determina încadrarea juridică a faptei pe legea nouă și pe legea veche, urmând ca, ulterior, să o aleagă pe cea mai favorabilă.

Pe de altă parte, stabilirea încadrării juridice pe legea veche presupunea aplicarea Deciziei nr. 9/2005, astfel că este greșită mențiunea din cuprinsul variantei C de răspuns în sensul că această decizie nu se mai aplică.

În aceste condiții, comisia de contestații a apreciat că se impune anularea întrebării întrucât excede tematicii și bibliografiei pentru examenul la disciplina Drept procesual penal.

Comisia de elaborare a subiectelor a fost consultată în temeiul art. 20 alin. 6 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor.

Pentru că nu a existat acordul acesteia, în temeiul art. 14 alin. 4 din Regulament, s-a impus medierea, soluția finală regăsindu-se în procesul verbal de mediere.

Soluție mediere: admiterea contestațiilor, cu majoritate, anularea întrebării, punctajul se acordă tuturor candidaților.

18 G1 (12 G2, 11 G3, 15 G4), contestata de 3 candidați. D1154, D1490, D1531

Contestațiile au fost respinse, cu majoritate, întrucât răspunsul corect este varianta A. Sechestrul a fost instituit pe soldul contului, iar limita de 1/3 din venituri se referă numai la poprire.

Cunoașterea dispozițiilor din procedura penală implică și cunoașterea dispozițiilor care le completează ori le explică. În situația măsurilor asiguratorii, art. 249 alin. 8 din Codul de procedură penală arată că nu pot fi sechestrate bunurile exceptate de lege.

Opinia separată este în sensul admiterii contestațiilor și constatării că alegerea variantei corecte de răspuns era condiționată de cunoașterea dispozițiilor din Codul de procedură civilă care nu făceau parte din tematică și bibliografie. Astfel, problema de drept nu era dacă soldul creditor al contului curent și veniturile salariale puteau ori nu să fie obiect al măsurilor asiguratorii (singura problemă care își găsea rezolvare în dispozițiile art. 249 din Codul de procedură penală), ci cunoașterea limitelor legale de urmărire a veniturilor destinate asigurării mijloacelor de existență ale debitorului. Potrivit art. 781 alin. 1 din Codul de procedură civilă, „în cazul popririi sumelor de bani din conturile bancare, pot face obiectul urmăririi silite prin poprire atât soldul creditor al acestor conturi, cât și încasările viitoare, cu respectarea limitelor prevăzute de art. 729, dacă este cazul”. Poprirea bancară este o specie a popririi care, în economia Codului de procedură civilă, se bucură de reglementări speciale aplicabile prioritar care se completează cu cele generale din materia popririi. Cu titlu de normă specială pentru poprirea bancară asiguratorie, relevante sunt dispozițiile art. 971 alin. 2 din Codul de procedură civilă. Întrucât toate acestea exced tematicii pentru examenul de drept procesual penal, am apreciat că s-ar fi impus admiterea contestațiilor.

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe lângă Tribunal au formulat contestații 35 candidați, astfel:

La Proba Teoretica au fost formulate contestații cu privire la 10 întrebări:

21 G1 (25 G2, 33 G3, 26 G4), contestata de 3 candidați. D1447, D2114, D2142

Contestațiile au fost respinse.

Varianta A nu este corectă, întrucât din enunțul variantei rezultă că respectarea dreptului la apărare este singurul temei al admiterii cererii, fără ca proba solicitată să fie necesară pentru stabilirea stării de fapt.

Varianta C nu este corectă având în vedere dispozițiile art. 180 alin. 1 din Codul de procedură penală.

Varianta B este corectă întrucât s-a solicitat administrarea unui mijloc de probă necesar în vederea soluționării laturii civile, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 98 lit. b din Codul de procedură penală. Eroarea materială care s-a strecurat în cuprinsul enunțului, *mijloc probatoriu*, în loc de *mijloc de probă*, nu schimbă sensul acestuia.

24 G1 (30 G2, 30 G3, 28 G4), contestata de 2 candidați. D1096, D1591

Contestațiile au fost respinse. Este adevărată susținerea candidaților în sensul că supravegherea tehnică se dispune de judecătorul de drepturi și libertăți, dar aceasta nu înseamnă că varianta B este corectă. Măsura nu se dispune întotdeauna, ci doar când sunt îndeplinite și condițiile prevăzute la art. 139 alin. 1 lit. a și alin. 2 din Codul de procedură penală.

26 G1 (34 G2, 39 G3, 34 G4), contestata de un candidat. D1437

Contestația a fost respinsă întrucât susținerea candidatului, în sensul că funcția de verificare a legalității netrimiterii în judecată nu există, este contrară dispozițiilor art. 3 alin. 1 lit. c din Codul de procedură penală.

29 G1 (26 G2, 28 G3, 22 G4), contestata de 2 candidați. D1220, D1499

Contestațiile au fost respinse, varianta A de răspuns nefiind corectă pentru că dispozițiile art. 81 alin. 1 lit. b din Codul de procedură penală nu limitează dreptul persoanei vătămate de a propune administrarea de probe numai cu privire la latura penală.

Varianta B de răspuns este corectă fiind conformă dispozițiilor art. 81 alin. 2 din Codul de procedură penală.

30 G1 (21 G2, 37 G3, 21 G4), contestata de 2 candidați. D1076, D2014

Contestațiile au fost respinse.

Din interpretarea dispozițiilor art. 141 alin.1, alin. 3 și alin. 4 din Codul de procedură penală, rezultă că, după expirarea termenului de maxim 48 de ore prevăzut de alin. 1 al art. 141, pe care procurorul poate autoriza măsura de supraveghere tehnică, curge primul termen de 24 de ore, cel prevăzut de art. 141 alin. 3, în care procurorul are obligația de a sesiza judecătorul de drepturi și libertăți. De la momentul la care procurorul sesizează judecătorul de drepturi și libertăți, curge al doilea termen de 24 de ore, prevăzut de art. 141 alin. 4. Astfel, judecătorul de drepturi și libertăți confirmă măsura în maxim 48 de ore de la expirarea acesteia.

Varianta A nu este corectă întrucât este contrară art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală.

31 G1 (38 G2, 29 G3, 29 G4), contestata de un candidat. D1471

Contestația a fost respinsă, pentru că varianta de răspuns B nu este corectă, instanța nefiind obligată să dea relevanță manifestării de voință a persoanei vătămate decât dacă retragerea plângerii este însușită de procuror. Deși dispoziția este prevăzută de art. 158 alin 4 din Codul

penal, instituția plângerii prealabile are o natură juridică mixtă, de drept substanțial și de drept procesual penal, care se completează reciproc.

32 G1 (28 G2, 21 G3, 37 G4), contestata de 6 candidați. D1334, D1791, D1851, D1859, D2114, D2142

Contestația a fost respinsă.

Varianta de răspuns A este corectă pentru că făptuitorul, adică persoana indicată ca posibil autor în actul de sesizare, este persoană interesată în sensul art. 336 din Codul de procedură penală.

Varianta de răspuns B nu este corectă, constituind o înrăutățire a situației suspectului în propria cale de atac.

Varianta de răspuns C nu este corectă pentru că, după respingerea unei plângeri de către procurorul ierarhic superior, este posibil ca soluția de clasare să fie infirmată, din oficiu sau ca urmare a plângerii formulate de o altă persoană interesată, și, astfel, judecătorul de cameră preliminară să poată dispune soluția de respingere a plângerii ca rămasă fără obiect.

34 G1 (36 G2, 34 G3, 23 G4), contestata de un candidat. D1859

Contestația a fost respinsă, întrucât posibilitatea avocatului de a face obiecțiuni este prevăzută de art. 92 alin. 6 din Codul de procedură penală.

35 G1 (39 G2, 26 G3, 27 G4), contestata de 19 candidați. D1023, D1096, D1100, D1141, D1220, D1298, D1447, D1486, D1499, D1588, D1592, D1609, D1851, D1885, D1940, D2014, D2041, D2101, D2142

Comisia de contestații a apreciat că se impune admiterea contestațiilor, răspunsul corect fiind cel de la varianta B, pentru că, pe de o parte, strămutarea reprezintă un caz de prorogare judiciară de competență, iar indivizibilitatea și conexitatea sunt incidente care pot atrage o prorogare de competență în favoarea unei instanțe de același grad.

Varianta C, considerată în barem ca fiind corectă, este greșită, pentru că indivizibilitatea și conexitatea pot opera și în favoarea unui organ judiciar egal în grad, nu doar în favoarea organelor superioare în grad.

Mihail Udrioiu, în *Procedură penală, Partea generală*, Editura CH Beck, București, 2014, pagina 146, explică prorogarea de competență ca fiind „*extinderea competenței materiale sau teritoriale a unui organ de urmărire penală, în cazurile strict și limitativ prevăzute de lege, și asupra unei cauze penale cu care a fost legal sesizată, dar care nu intră în competența sa obișnuită*”.

Grigore Theodoru, în *Tratat de drept procesual penal*, Editura Hamangiu, București 2007, arată, la pagina 318, că „*schimbarea competenței teritoriale se realizează prin instituția strămutării cauzelor penale, care provoacă o prorogare de competență teritorială, deoarece instanța la care a fost transferată judecarea cauzei penale își extinde competența teritorială asupra unei cauze pentru care nu avea competența să o judece, potrivit regulilor obișnuite de competență teritorială.*”

Practica Înaltei Curți de Casație și Justiție este constantă în a aprecia că operează o prorogare judiciară de competență prin dispunerea strămutării.

Comisia de elaborare a subiectelor a fost consultată în temeiul art. 20 alin. 6 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor.

Pentru că nu a existat acordul acesteia, în temeiul art. 14 alin. 4 din Regulament, s-a impus medierea, soluția finală regăsindu-se în procesul verbal de mediere.

Soluție mediere: se admit contestațiile, cu majoritate, răspunsul corect este varianta B.

38 G1 (24 G2, 35 G3, 30 G4), contestata de un candidat. D1591

Contestația a fost respinsă întrucât varianta de răspuns corectă este C, obținerea datelor privind tranzacțiile financiare, prevăzută de art. 138 alin. 1 lit. e din Codul de procedură penală, indicată în variantele de răspuns A și B, nu este supraveghere tehnică, conform art. 138 alin. 13 din Codul de procedură penală.

La Proba Practica au fost formulate contestații cu privire la 6 întrebări:

12 G1 (16 G2, 17 G3, 17 G4), contestata de 2 candidați. D1824, D1885

Contestațiile au fost respinse pentru că instanța de fond a respectat dispozițiile art. 25 alin. 5 din Codul de procedură penală, conform cărora acțiunea civilă este lăsată nesoluționată în cazul în care se dispune încetarea procesului penal în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f din Codul de procedură penală pentru că a intervenit decesul inculpatului. Instanța de fond nu este ținută de hotărârea instanței de apel în ceea ce privește soluția pe care urmează să o dispună în rejudecare, dispozițiile art. 425 neobligând instanța de fond să adopte o anumită soluție. În cauză, aceasta s-a conformat hotărârii instanței de apel prin pronunțarea asupra acțiunii civile, asupra căreia, cu prilejul primului ciclu procesual, nu se pronunțase.

13 G1 (17 G2, 14 G3, 18 G4), contestata de 4 candidați. D1003, D1851, D1909, D2014

Contestațiile au fost respinse întrucât înscrisurile solicitate de procuror nu reprezintă date privind tranzacțiile financiare pentru a fi aplicabile dispozițiile art. 146 indice 1 din Codul de procedură penală.

14 G1 (18 G2, 12 G3, 13 G4), contestata de 2 candidați. D1726, D1785

Contestațiile au fost respinse.

Potrivit art. 281 alin. 1 lit. f din Codul de procedură penală, cu nulitatea absolută este sancționată neasistarea inculpatului de către avocat atunci când asistența juridică este obligatorie. Din datele speței rezultă că inculpatul a beneficiat de apărare din oficiu. Împrejurarea că delegația a fost emisă cu o dată ulterioară nu echivalează cu neasistarea. În plus, situația din enunț este diferită de cea avută în vedere de CSJ în decizia nr. 737/1997, invocată de candidați, pentru că inculpatul a fost asistat de același avocat pentru care s-a emis ulterior delegația.

15 G1 (13 G2, 15 G3, 14 G4), contestata de un candidat. D2090

Contestația a fost respinsă.

Varianta de răspuns C este corectă, fiind impusă de aplicarea art. 421 pct. 2 lit. b din Codul de procedură penală, asistența juridică este obligatorie pentru inculpații minori, conform art. 90 alin. 1 lit. a din Codul de procedură penală. Încălcarea dispozițiilor privitoare la asistența juridică obligatorie este prevăzută de art. 281 alin. 1 lit. f din Codul de procedură penală sub sancțiunea nulității absolute.

16 G1 (15 G2, 18 G3, 16 G4), contestata de un candidat. D2114

Contestația a fost respinsă pentru că sintagma „judecătorul de drepturi și libertăți din **cazul** Tribunalului București”, în loc de „judecătorul de drepturi și libertăți din **cadrul** Tribunalului București” este o eroare materială evidentă, care nu schimbă sensul frazei.

17 G1 (12 G2, 11 G3, 12 G4), contestata de 6 candidați. D1100, D1141, D1159, D1791, D1851,

D1973

În barem s-a considerat corectă varianta de răspuns C, care are următorul conținut: „*pentru percheziționarea autoturismului, dispunerea percheziției nu este în competența judecătorului de drepturi și libertăți însă efectuarea percheziției impune autorizarea judecătorului de drepturi și libertăți*”.

Comisia de soluționare a contestațiilor a apreciat că se impune admiterea contestațiilor, iar întrebarea anulată, pentru că niciunul din răspunsurile indicate nu este corect.

Răspunsul C, precitat, nu este corect întrucât, raportat la această speță, pentru percheziționarea respectivului autoturism, se impunea dispunerea percheziției domiciliare, doar prin intermediul acesteia putându-se realiza percheziția autoturismului, iar dispunerea percheziției domiciliare este de competența judecătorului de drepturi și libertăți.

Raportat la datele cauzei era necesară dispunerea percheziției domiciliare de către judecătorul de drepturi și libertăți pentru că autoturismul (pentru percheziția căruia, în general, nu se impune autorizarea) se afla în curtea unui imobil.

Varianta A de răspuns este greșită pentru că, în speță, percheziția autoturismului nu poate fi realizată fără pătrunderea în domiciliu.

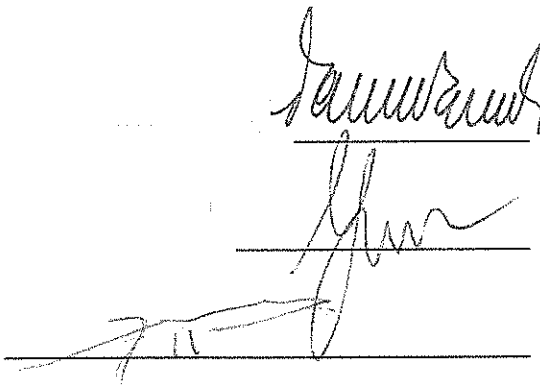
Varianta B nu este corectă pentru că pentru a se dispune percheziția nu este important dacă autoturismul este sau nu proprietatea inculpatului, importantă este situarea autoturismului (în garajul aflat pe o proprietate), iar această situație a autoturismului impune dispunerea de către judecătorul de drepturi și libertăți a percheziției domiciliare.

Comisia de elaborare a subiectelor a fost consultată în temeiul art. 20 alin. 6 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor.

Pentru că nu a existat acordul acesteia, în temeiul art. 14 alin. 4 din Regulament, s-a impus medierea, soluția finală regăsindu-se în procesul verbal de mediere.

Soluție mediere: se resping contestațiile, cu majoritate.

Comisia de contestații,

The image shows three handwritten signatures, each written on a horizontal line. The signatures are in black ink and appear to be cursive or semi-cursive. The top signature is the most legible, followed by the middle one, and the bottom one is the most stylized and difficult to read.